

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/27/2022
Identifikačné číslo spisu: 4316219400
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:4316219400.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. E. O., narodeného XX. V. XXXX, N., M. A.V. X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Margaréta Chlebová, Bratislava, Pod Vtáčnikom 3, proti žalovanému A. A. O., G. D. C., W. X/XX, zastúpenému advokátom JUDr. Alexandrom Kuchárikom, Levice, Hollého 11, IČO: 31 140 114, o zaplatenie majetkovej a nemajetkovej ujmy vo výške 5 500 eur, o písomné ospravedlnenie a potvrdenie, že žalobca netrpí žiadnou poruchou osobnosti, vedenom na Okresnom súde Levice sp. zn. 13C/115/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. júna 2021 č. k. 12Co/77/2020-277, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva nárok náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 6. júna 2019 č. k. 13C/115/2016-199 zamietol žalobu žalobcu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konanie v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 1, § 13 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13 ods. 3, § 16 zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že Okresný súd v Trenčíne uznesením dňa 26. augusta 2013 ustanovil vo veci návrhu otca na zmenu úpravy styku a o návrhu matky na zákaz styku pod. sp. zn. 26P/155/2012 - 164 súdneho znalca - žalovaného A. A. O. z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia, proti ktorému uzneseniu podal otec maloletých detí odvolanie čo do výšky preddavku, pričom rozhodnutie čo do ustanovenia znalca nadobudlo právoplatnosť dňa 3. novembra 2013, nakoľko proti tejto časti odvolanie nebolo podané. V posudzovanej veci znalec A. A. O. vypracoval znalecký posudok č. 12/2014 s dátumom 11. júna 2014. V tom čase bol zapísaný do zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky pre odbor psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, poradenská psychológia. Do zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, odbor psychológia, odvetvie klinická psychológia detí bol zapísaný dňa 21. apríla 2015. V čase vypracovania znaleckého posudku bol znalec zapísaný v zozname pre odvetvie poradenská psychológia, ktoré odvetvie sa podľa inštrukcie MS SR č. 7/2009 zo dňa 25. marca 2009 v

organizácii a riadení znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti vymedzuje tak, že ide o odvetvie, ktoré bolo vytvorené pre znalecké posudzovanie v občianskoprávných konaniach, najmä dieťaťa s rodičom a k problémom ohľadne prisúdenia dieťaťa do výchovy a starostlivosti jedného z rodičov, tiež sa venuje posudzovaniu osobnostných predpokladov rodičov pre výchovu dieťaťa.

Prvostupňový súd poukázal, že žalovaný dňa 11. júna 2014 vyhotovil vo veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26P/155/2012 znalecký posudok pod číslom 12/2014, v ktorom sa okrem iného vyjadril, že nemá námietky voči stretávaniu sa s maloletými deťmi, je však potrebné, aby otec detí zmenil svoje správanie a prispôbil sa potrebám a záujmom maloletých detí tak, aby aj oni mali záujem so stretávaním sa s otcom, pričom za súčasných postojov správania sa otca nepovažuje styk s deťmi za vhodný. Súd mal za to, že žalovaný pri podávaní znaleckého posudku vo veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26P/155/2012 pod č. 12/2014 zo dňa 11. júna 2014 ničím nevybočil zo svojich práv a povinností, a preto nejde zo strany žalovaného o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Na odvolanie žalobcu Krajský súd Trenčín prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalobca v tomto konaní o ochranu osobnosti sa domáhal z dôvodov, ktoré použil argumentačne v celom rozsahu aj v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 26P/155/2012. Žalovaný bol konajúcim súdom vo veci pod sp. zn. 26P/155/2012 právoplatne ustanovený za znalca, aby podal znalecký posudok, žalovaný znalecký posudok vyhotovil a žalobca následne podal voči znalcovi návrh na ochranu osobnosti. Prvoinštancný súd tiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný si len plnil svoje povinnosti ako súdny znalec, pričom žalobca ničím nepreukázal, že by pri tejto činnosti znalec postupoval tak, že vykonal neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu a prekročil medze stanovené zákonom. Žalobca dôvody nesúhlasu so znaleckým posudkom prezentoval v pôvodnom konaní, pričom súdy oboch stupňov sa s námietkami žalobcu zaoberali a vyhodnotili ich ako neopodstatnené. O neoprávnenosť zásahu nešlo spravidla v prípade, ak si niekto plní svoju právnu povinnosť - žalovaný, ako súdny znalec, ktorý bol povinný znalecký posudok vyhotoviť. Žalovaný, ako znalec, v rámci výkonu iného subjektívneho práva stanoveného zákonom podával znalecký posudok a teda si len splnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. V konaní o ochranu osobnosti nemožno skúmať pravdivosť a správnosť znaleckého posudku v inom občianskoprávnom konaní. Znalecký posudok je jedným z dôkazných prostriedkov (napr. ako aj výpoveď svedka), ktorý súd vyhodnocoval v konaní vedenom na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 26P/155/2012 a tiež odvolací súd. Súdne konanie, či už trestné alebo civilné v rámci dokazovania je činnosťou, v ktorej je podľa názoru judikatúry súdov vylúčená neoprávnenosť zásahu. Napr. v konaní o ochranu osobnosti nemožno skúmať pravdivosť výpovede urobenej v občianskoprávnom konaní (uznesenie NS ČR z 27. septembra 2006). Podanie znaleckého posudku je jedným z dôkazných prostriedkov ako aj výpoveď svedka. Žalovaný, ako znalec, si v rámci výkonu znaleckej činnosti len plnil svoje povinnosti, pričom žalobca ničím nepreukázal, že by pri tejto činnosti znalec postupoval tak, že vykonal neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, prekročil by medze stanovené zákonom. Táto zásada platí aj vtedy, ak žalobca nesúhlasí s obsahom znaleckého posudku pre rôzne dôvody. Žalobca dôvody nesúhlasu so znaleckým posudkom prezentoval v pôvodnom konaní, pričom prvostupňový aj druhostupňový súd sa s nimi zaoberali, čo uviedli aj vo svojich rozhodnutiach. O nároku na náhradu trov rozhodol súd tak, že žalovaný mal v konaní plný úspech, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 29. júna 2021 č. k. 12Co/77/2020-277 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vyporiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné. Odvolací súd považoval za správne i argumenty žalovaného uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu. V súdnom konaní súd vykonáva dokazovanie rôznymi dôkaznými prostriedkami. V čase rozhodovania súdu vo veci 26P/155/2012 ohľadne rozšírenia styku žalobcu s jeho maloletými deťmi sa súdne konanie viedlo podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 127 OSP platilo, že ak záviselo rozhodnutie od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, ustanoví súd po vypočutí účastníkov znalca. Súd znalca

vypočuje, znalci môže tiež uložiť, aby posudok vypracoval písomne. Znalecký posudok možno dať preskúmať aj inému znalci, vedeckému ústavu alebo inej inštitúcii. Znalecký posudok je dokument, ktorý je súborom výsledkov špecializovanej odbornej činnosti znalca v zmysle zákona 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch. Vypracovávanie znaleckého posudku sprevádza dodržiavanie prislúchajúcich vyhlášok a zákonov. Pokiaľ žalobca mal výhrady k záverom predmetného znaleckého posudku a k záverom znalca - žalovaného a chcel ich spochybníť, bolo jeho povinnosťou v konaní 26P/155/2012 predložiť k jeho tvrdeniam o nesprávnosti znaleckého posudku procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by odborné závery znalca spochybnili. Mal možnosť navrhnúť vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania. Napriek tomu, že žalobca považoval znalecký posudok vypracovaný žalovaným v konaní 26P/155/2012 za nepravdivý a podvodný, nepodal podnet na trestné stíhanie, ani podnet Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré vedie zoznam znalcov, neurobil žiadny úkon na preukázanie svojich tvrdení. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej ako „dovolateľ“), ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ napadol znalecký posudok vyhotovený A. A. O. a uviedol, že žalovaný je súdny znalec z odboru psychológie, ktorý vykonal znalecké šetrenie v čase, keď Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ho neustanovilo znalcom v odbore detská psychológia. Falošným a neobjektívnym posudkom mal žalobca reagovať na trvalú snahu o zvýšenie intenzity stretávania sa s vlastnými deťmi. Znalecký posudok mal podstatnú váhu pre rozhodovaciu činnosť Okresného súdu Trenčín. Jediným argumentom sudkyne Okresného súdu Trenčín pre odmietnutie žalobcovho návrhu na rozšírenie styku s deťmi bolo získať nepravdivý posudok od skompromitovaného znalca. Na konanie pred Okresným súdom Levice žalobca navrhoval, aby sa žalovaný ospravedlnil za spísanie falošného posudku a namiesto finančného odškodnenia žalobcovi uhradil iba výdaje, ktoré si vyfakturoval za jeho pseudoposudok. Oba sudy odopreli právo na spravodlivý proces za prítomnosti žalovaného. Neurobil nič, aby bol jeho podvod so znaleckým posudkom prerokovaný pred súdom. Z tohto dôvodu dovolateľ žiadal, aby najvyšší súd poskytol možnosť spravodlivo prejednať v predmetnej veci podvodu so znaleckým posudkom. Dňa 26. augusta 2013 sudkyňa Okresného súdu Trenčín vybrala žalovaného, aby vypracoval znalecký posudok na optimálny rozsah stretávania s deťmi. Šetrenie odporca stanovil na deň 28. mája 2014, žalovaný v čase určenia a ani v čase šetrenia nebol znalcom z odboru detská psychológia. Znalec bol v čase šetrenia iba znalcom z odboru psychológia dospelých. Na šetrenie detí nemal žiadne oprávnenie. Detskú psychológiu nemal ani ako poradenskú činnosť. Ak šetrenie detí vykonala iná osoba z odboru detskej psychológie, potom mala urobiť aj záverečné vyhodnotenie. Toto však žalovaný urobil nezákonne. Žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu a vec vrátil na opätovné prejednanie.

3.1. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal postup súdov nižších inštancií, ktoré sa nevysporiadali s jeho námietkou o spochybnení znaleckého posudku vypracovaného A. A. O..

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 207 ods. 1 vety prvej CSP ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca.

13. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že

pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010, 4Cdo/255/2021).

13.1. Zároveň je potrebné poznamenať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

14. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie v rozhodnutí po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca zásah do svojej osobnosti videl v tom, že pre znalecký posudok žalovaného bol poškodený ako rodič a nemal možnosť sa stretávať so svojimi maloletými deťmi. Žalovaný podával znalecký posudok v roku 2014, pričom sám žalobca na pojednávaní dňa 6. júna 2019 uviedol, že Okresný súd v Trenčíne za celých 18 rokov zamietal žalobcove návrhy na rozšírenie styku s maloletými deťmi, teda aj pred rokom 2014, kedy znalec - žalovaný - znalecký posudok ešte nevyhotovil. Prvoinštančný aj odvolací súd vyhodnocovali jednotlivé dôkazné prostriedky, výpoveď svedkov, listiny, znalecký posudok nie len jednotlivo ale celkovo, komplexne tak, ako aj v konaní vedenom na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 26P/155/2012 vrátane odvolacieho súdu. Okresný súd v Trenčíne návrh žalobcu na rozšírenie styku otca zamietol, ale nie len z dôvodu podaného znaleckého posudku žalovaným. Súd uviedol, že žalovaný pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal aj z uskutočneného pohovoru s maloletými deťmi žalobcu za účelom zistenia názoru na stretávanie sa s otcom a jeho matkou (t. j. starou matkou mal. detí). Obidve maloleté deti uviedli, že sa s otcom stretávať nechcú. Okresný súd v Trenčíne vyhodnotil všetky dôkazy - vrátane stanoviska kolízneho opatrovníka, ktorý žiadal návrh otca o rozšírenie styku s maloletými deťmi zamietnuť, vyhodnotil výsluchy maloletých detí ako aj znalecký posudok.

14.1. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že žalovaný bol konajúcim súdom právoplatne ustanovený za znalca, aby podal znalecký posudok, žalovaný znalecký posudok vyhotovil a žalobca následne podal voči znalcovi návrh na ochranu osobnosti. Žalovaný si len plnil svoje povinnosti ako súdny znalec, keďže bol za znalca ustanovený súdom. V danom prípade bol súd toho názoru, že sú tu okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Totiž o neoprávnenosť zásahu nejde spravidla v prípade, ak si niekto plní svoju právnu povinnosť - žalovaný, ako súdny znalec, bol povinný znalecký posudok vyhotoviť, keďže bol súdom právoplatne za znalca ustanovený. Žalovaný, ako znalec, v rámci výkonu iného subjektívneho práva stanoveného zákonom podával znalecký posudok a teda si len splnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. V konaní o ochranu osobnosti nemožno skúmať pravdivosť a správnosť znaleckého posudku v inom občianskoprávnom konaní. Znalecký posudok je jedným z dôkazných prostriedkov (napr. ako aj výpoveď svedka), ktorý súd vyhodnocoval v konaní vedenom na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 26P/155/2012 a tiež odvolací súd. Súdne konanie, či už trestné alebo civilné v rámci dokazovania je činnosťou, v ktorej je podľa názoru judikatúry súdov vylúčená neoprávnenosť zásahu. Napr. v konaní o ochranu osobnosti nemožno skúmať pravdivosť výpovede urobenej v občianskoprávnom konaní (uznesenie NS ČR z 27. septembra 2006). Podanie znaleckého posudku je jedným z dôkazných prostriedkov ako aj výpoveď svedka. Žalovaný, ako znalec, si v rámci výkonu znaleckej činnosti len plnil svoje povinnosti, pričom žalobca ničím nepreukázal, že by pri tejto činnosti znalca postupoval tak, že vykonal neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, prekročil by medze stanovené zákonom. Táto zásada platí aj vtedy, ak žalobca nesúhlasí s obsahom znaleckého posudku pre rôzne dôvody. Žalobca dôvody nesúhlasu so znaleckým posudkom prezentoval v pôvodnom konaní, pričom prvostupňový aj druhostupňový súd sa s nimi zaoberali, čo uviedli aj vo svojich rozhodnutiach.

15. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení ďalej uviedol, že v čase vypracovania znaleckého

posudku 11. júna 2014 bol znalec zapísaný v zozname pre odvetvie poradenská psychológia, ktoré odvetvie sa podľa inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 7/2009 z 25. marca 2009 v organizácii a riadení znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti vymedzuje tak, že ide o odvetvie, ktoré bolo vytvorené pre znalecké posudzovanie v občianskoprávných konaniach, najmä dieťaťa s rodičmi a k problémom ohľadne prisúdenia dieťaťa do výchovy a starostlivosti jedného z rodičov, tiež sa venuje posudzovaniu osobnostných predpokladov rodičov pre výchovu dieťaťa. Odvetvie, pre ktoré bol znalec A. A. O. zapísaný v zozname znalcov pre odvetvie poradenská psychológia, zahŕňa znalecké posudzovanie dieťaťa s rodičmi v rámci úpravy styku.

15.1. Odvolací súd sa v nadväznosti na odvolanie žalobcu venoval vo svojom rozhodnutí námietkam smerujúcim voči znaleckému posudku A. O. v bodoch 17 až 19. odôvodnenia a uviedol, že pokiaľ mal žalobca výhrady k záverom predmetného znaleckého posudku a k záverom znalca - žalovaného a chcel ich spochybniť, bolo jeho povinnosťou v konaní 26P/155/2012 predložiť k jeho tvrdeniam o nesprávnosti znaleckého posudku procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by odborné závery znalca spochybnili. Mal možnosť navrhnúť vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania. Napriek tomu, že považuje znalecký posudok vypracovaný žalovaným v konaní 26P/155/2012 za nepravdivý a podvodný, nepodal podnet na trestné stíhanie, ani podnet Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré vedie zoznam znalcov, neurobil žiadny úkon na preukázanie svojich tvrdení.

16. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že v posudzovanej veci nedošlo pri hodnotení vykonaného znaleckého dokazovania k ústavnoprávnym deficitom, sudy nižších inšancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, a to najmä s princípom formálnej pravdy (§ 185 CSP) a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP). Odvolací súd dôsledne aplikoval kritériá vyžadujúce pri hodnotení znaleckého posudku a náležite ich zdôvodnil.

17. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv žalobcu zároveň nezistil také nedostatky v postupe súdov nižších inšancií, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. arbitrárne. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávného rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

19. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd (príp. súd prvej inštalcie) nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta

druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.